

तुझंमाझं देणंधेणं

तुझंमाझं देणंधेणं
जन्मभर सरलंच नाही
घेणारी मी होते
देण्याचं तुझं काम
हक्काची होतीसच तू
सदा खाऊ घालायला
कोडकौतुक पुरवायला
बिघडवूनही टाकायला

‘किती सारखा अभ्यास करशील
पुरे, जाऊन झोप आता’
(एका उनाड मुलीला
कौतुकाचा असा आग्रह
तूच केवळ करू जाणे)
तुझ्या जिवाचा आटापिटा
माझ्या भरल्या पोटामध्ये
चार घास आणखी जावेत
थकलाभागला वृद्ध जीव
नेहमींचाच तत्पर असे
खेळून दमलेल्या नातीचे
रात्री पाय चेपायला
(खरं तर तेव्हा
कसली धाड भरली होती ?)

जीव तोडून देतच राहिलीस
कौतुकाने, वात्सल्याने, चिवट लोचट प्रेमाने
मीदेखील कोडग्यासारखी
आयुष्यभर घेतच राहिले

मी पण तुला खूप दिलं
निःसंकोच, भरभरून
राग, हट्ट, भुणभुण
सदाच माझी चालू असे
हक्काची होतीसच तू
आकांडतांडव करायला
उद्धृट, रागीट बोलायला
(दोन श्रीमुखांत दिल्या असत्यास
तर तो तुझा अधिकार होता !)

दहा जणांच्या भरल्या घरात
तुझी दुःखं, तुझ्या व्यथा
मला कधी कळल्याच नाहीत
प्रेमाचा एक शब्द, जिहाळ्याची एक कृती
माझ्या हातून घडलीच नाही

तुझंमाझं देणंघेण
जन्मभर सरलंच नाही
मात्र तू निघून गेलीस
अज्ञात, अदृश्य पडद्याआड
आणि आज तुझ्या जागी
माझी नेमणूक झाली आहे !

- डा. कुंदा जोशी
(‘राग कधी अनु राग’ या कवितासंग्रहातून)